

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/13/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312202262
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1312202262.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Aleny Roštárovej v spore žalobcu: P. R. U., bytom v C., E. č. XX, štátny občan SR, zastúpeného: Mgr. Danielou Vidovou, bytom v Bratislave, Kafendova 10, proti žalovanej: Slovenská republika v zastúpení Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, so sídlom v Bratislave, Špitálska 22, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. septembra 2016 č. k. 19 Cpr 2/2012-150, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 13. septembra 2016 č. k. 19 Cpr 2/2012-150, p o t v r d z u j e.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom z 13. septembra 2016 č. k. 19 Cpr 2/2012-150 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím žalovanej, uplatnenú podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že ich náhradu žalovanej nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.492,48 Eur s príslušenstvom a trov konania pozostávajúcej z peňažného rozdielu medzi výškou výsluhových dôchodkov, resp. výškou odchodného, ktoré mali byť v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky žalobcovi vyplatené za obdobie od 01.01.2003 do 13.04.2007, a výškou výsluhových dôchodkov, resp. odchodného, ktoré mu boli skutočne vyplatené, ako náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že Personálnym rozkazom ministra obrany SR č. 170 zo dňa 28.06.2002 bol z dôvodu organizačných zmien zaradený do personálnej zálohy ku dňu 01.07.2002 a následne personálnym rozkazom vedúceho služobného úradu MO SR č. 40 zo dňa 25.09.2002 bol dňom 31.12.2002 prepustený zo služobného pomeru. Rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/2-VÚSZ/D02 zo 14.01.2003 mu bol priznaný výsluhový dôchodok vo výške 19.835 Sk/658,40 Eur. Rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/3-VÚSZ/D02 zo 14.01.2003 mu bolo priznané odchodné vo výške 537 872 Sk/17 854,07 eur. Uviedol, že podľa zákona č. 447/2002 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 380/1997 Z. z. o peňažných náležitostiach vojakov v znení zákona č. 563/2001 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2002 mu mal byť zvýšený funkčný plat a hodnostný príplatok, ktorý však aj

napriek žalobcovej urgencii mu žalovanou zvýšený nebol. Žalobca po zamietnutí jeho žiadosti zo dňa 11.10.2002 sa potom v konaní sp. zn. 13C 187/2005 vedenom na Okresnom súde Bratislava III domáhal žalobou o zaplatenie služobného príjmu v sume 34 250 Sk. Okresný súd žalobe vyhovel rozsudkom zo dňa 28.08.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 295/2008 zo dňa 09.12.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.02.2010. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia na základe rozhodnutí v konaní sp. zn. 13C 187/2005, teda na základe zmeny vstupných údajov a zmeny skutkového stavu, rozhodnutím č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ zo dňa 05.10.2010 zrušil rozhodnutie č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14. januára 2003 a priznal žalobcovi výsluhový dôchodok v novej výške 924,29 eur od 14.04.2007. V dôsledku tejto skutočnosti vznikol nedoplatok za obdobie od 14.04.2007 do 31.10.2010 vo výške 2024,70 eur, ktorý bol žalobcovi uhradený. Žalobca sa však s rozhodnutím VÚSZ č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ zo dňa 05.10.2010 nestotožnil pretože jeho žiadosť o prepočítanie a doplatenie výsluhového dôchodku bola akceptovaná iba čiastočne a vo veci prepočítania a doplatenia nebola akceptovaná vôbec. Dňa 25.10.2010 preto žalobca podal voči rozhodnutiu č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ zo dňa 05.10.2010 odvolanie a to z dôvodu, že mu nebol doplatený rozdiel na výsluhovom dôchodku za obdobie od 01.01.2003 do 13.04.2007 ako aj rozdiel medzi vyplateným a novopriznaným odchodným. Odvolací orgán v rozhodnutí o odvolaní č. KaVSÚ-6-12-2/2011 zo dňa 07.02.2011 odvolanie žalobcu zamietol s poukazom na ustanovenie § 105 ods. 4 zákona č. 382/2002 Z. z., podľa ktorého sa dávka nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia prizná, alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí najviac tri roky späťne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala, alebo vyplácala v nižšej sume ako patrí, alebo najviac tri roky späťne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka priznala v nižšej sume ako patrí. Za deň uplatnenia nároku považoval odvolací orgán deň 14.04.2007. Rovnako postupoval aj pri rozhodovaní o odchodnom. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že zo strany VÚSZ došlo pri výpočte k pochybeniu a v dôsledku na strane žalobcu aj ku škode pričom poukázal na možnosť uplatnenia si náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.. Žalobca preto dňa 23.02.2011 doručil žalovanej písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, avšak táto žiadosť ako nedôvodnú zamietla, pretože v žiadnom prípade sa nemohlo jednať o nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V prejednávanej veci žalovaná nevystupovala ako orgán verejnej moci, ale ako zamestnávateľ. Z uvedeného dôvodu žalobca žiadal žalobe podanej v tomto konaní vyhovieť.

3. Žalobca mal za to, že mu bola nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím žalovanej od roku 2003 spôsobená škoda. Za nesprávny úradný postup žalovanej označil to, že jeho sťažnosť zo dňa 11.10.2002, ktorou žiadal zvýšenie funkčného platu a hodnotného príplatku, vyhodnotila ako neopodstatnenú a to aj napriek tomu, že táto nespĺňala podanie v zmysle zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a žalovaná mala postupovať v zmysle tohto zákona. Nesprávny postup videl v tom, že „žadosť“ vyhodnotila ako neopodstatnenú, nevydala rozhodnutie a svojou nečinnosťou vyvolala nezákonný zásah do jeho práv a chránených záujmov. Za nezákonné rozhodnutia potom považoval rozhodnutia č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003 a č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003. V dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu potom žalovaná vydala rozhodnutia č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003, ktorým mu bol priznaný výsluhový dôchodok v nesprávnej výške 19.835 Sk/658,40 eur a rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003 mu bolo priznané odchodné v taktiež v nesprávnej výške v rozpore s ustanoveniami § 60 ods. 5 písm. a, § 98 výške 537 872 Sk/17 854,07 eur v rozpore s ustanoveniami §§ 3, § 5, § 6 § 8, § 33, § 60 ods. 5 písm. a, § 98 zák. č. 380/1997 Z. z.

4. Žalobca zároveň uviedol, že proti rozhodnutiam č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14. 01. 2003 a č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14. 01. 2003 nepodal riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 1. a 2. zák. č. 514/2003 Z. z., toto svoje právo nevyužil, nakoľko predpokladal, že takéto odvolanie bude zamietnuté a takéto konanie bude neúčelné a bezvýsledné, a to s poukazom na konanie žalovanej v konaní sp. zn. 13C 187/2005 pred Okresným súdom Bratislava III. Žiadal preto, aby súd splnenie tejto podmienky nevyžadoval s ohľadom na preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 6 ods. 2 druhej vety zák. č. 514/2003 Z. z.. Žalobca žiadal priznať náhradu škody, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére, a ktorá bola objektívne vyjadriteľná v peniazoch a tvorila rozdiel medzi výškou výsluhových dôchodkov a odchodného priznaného a následne priznaného v súlade s právnymi predpismi za obdobie od 01.01.2003 do 13.04.2007 vo výške 2.492,48 Eur spolu so zákonným rokom

z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo splatnosti mesačného výsluhového dôchodku. V doplnenom podaní zo dňa 14.01.2013 sa žalobca domáhal, aby jeho nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená vydaním nezákonných rozhodnutí Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/2-VÚSZ/D02 zo 14.01.2003 a č. 65101007122306/3-VÚSZ/D02 zo 14.01.2003, bol posudzovaný podľa príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

5. Žalobca ďalej poukázal na § 3 zákona č. 58/1969 Zb., v spojení s § 84 ods. 1 a § 84 ods. 8 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v rozhodnom období a v spojení s § 55 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, pričom žiadal, aby sa splnenie podmienky, a to využitie možnosti podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok, nevyžadovalo s ohľadom na preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť z dôvodu, že v danom prípade síce došlo k pochybeniu zo strany Ministerstva obrany SR, o čom rozhodol aj Okresný súd Bratislava III rozsudkom sp. zn. 13C 187/2005-74 z 28. augusta 2008 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 295/08-92 z 9. decembra 2009, avšak v žiadnom prípade sa nemohlo jednať o nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uviedla, že Ministerstvo obrany SR označené v konaní ako žalovaný vo veci priznania a doplatenia služobného príjmu nevystupovalo a nekonalo ako orgán verejnej moci, ale ako zamestnávateľ, pretože išlo o typický pracovný vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (predtým zákon č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov), a v danom prípade teda nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaná teda v tomto konaní nevykonávala verejnú moc ako štátny orgán, ale vystupovala výlučne ako každý iný zamestnávateľ v spore o mzdové nároky so svojím zamestnancom. Navyiac poukázala na to, že žalobca sa doplatenia mzdových nárokov proti zamestnávateľovi domáhal v občianskom súdnom konaní. Uviedla, že Vojenskému útvaru sociálneho zabezpečenia Bratislava bola 14. apríla 2010 doručená žiadosť žalobcu o prepočet výsluhového dôchodku a odchodného, v ktorej ďalej žiadal aj doplatenie rozdielu na doposiaľ už vyplatených dávkach, v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 13C 187/2005-74 z 15.10. 2008, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 295/08-92 z 9.12.2009. Na základe predmetných právoplatných rozsudkov došlo k zmene skutkového stavu vo veci priznania výsluhového dôchodku žalobcu, a to k zmene jeho priemerného služobného príjmu zisteného podľa § 60 ods. 5 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2003 v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku navrhovateľa, ktorým bol rok 2002. Na základe tejto zmeny a právnej úpravy Vojenský útvar sociálneho zabezpečenia Bratislava rozhodnutím č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ z 5.10.2010 od 01.01.2003 priznal žalobcovi výsluhový dôchodok vo výške 686,76 Eur mesačne s výplatom priznaného výsluhového dôchodku od 14.04.2007 vo výške 924,29 Eur mesačne. Vojenský útvar sociálneho zabezpečenia Bratislava pri výpočte výšky výsluhového dôchodku, ako aj pri rozhodovaní o výške odchodného postupoval v súlade so zákonom, teda sa v daných prípadoch v žiadnom prípade nejedná o nezákonné rozhodnutia, a preto žalobcovi z uvedeného dôvodu nevznikol nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaná poukázala na to, že predmetom konania sú rozhodnutia Vojenského útvaru sociálneho zabezpečenia Bratislava, ktorý je samostatná právnická osoba zriadená zákonom a ktorá koná a vystupuje vo vlastnom mene. Ministerstvo obrany SR voči nemu plní iba funkciu zriaďovateľa. Z týchto dôvodov vzniesla námietku nedostatku pasívnej legitímácie a navrhla žalobu aj z tohto dôvodu zamietnuť. Ďalej žalobu navrhla zamietnuť aj z dôvodu, že žalobca voči rozhodnutiu správneho orgánu č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ z 05.10.2010 nepodal v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia v zmysle § 250b ods. 1 O.s.p. žalobu na súde.

7. Súd prvej inštancie (v poradí prvým) rozsudkom po právnej stránke vec rozhodol podľa § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., § 74 ods. 1, ods. 2 zák. č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, § 81 ods. 3 písm. b), § 141 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 35 ods.1 zák. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v platnom znení. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou pasívnej

vecnej legitímácie žalovanej. Uvedol, že v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, zodpovedá štát. Zákon zároveň stanovuje, ktoré orgány v mene štátu konajú. Súd konštatoval, že žalobca v žalobe za žalovanú označil Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, ktorý je ústredným orgánom štátnej správy na úseku obrany, je právnickou osobou, ktorá v právnych vzťahoch vystupuje vo svojom mene. Žalobca sa domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia (ďalej len VÚSZ), ktorý je však samostatnou právnickou osobou s právnou subjektivitou. V zmysle uvedeného súd potom dospel k záveru, že žalobcom v žalobe označený žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, preto žalobu zamietol a nezaoberal sa už ďalšími predpokladmi náhrady škody podľa citovaného zákona.

8. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením sp. zn. 14 CoPr 8/2013-133 zo dňa 11.03.2016 prvoinštančné rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zodpovedá štát, ktorý však ako subjekt práva do súkromných právnych vzťahov nevstupuje priamo, ale zaň konajú poverené orgány, resp. subjekty. Zákon z toho dôvodu určuje orgány, ktoré sú oprávnené za štát v zodpovednostných vzťahoch vystupovať. Ministerstvo obrany SR zriadilo Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, ktorý ako rozpočtová organizácia štátu má právnou subjektivitu. Odvolací súd mal potom za to, že žalobca správne označil za žalovanú Slovenskú republiku. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.05.2015, sp. zn. 7 Cdo 34/2014, vecnú legitímáciu strany sporu (či už aktívnu alebo pasívnu) určujú práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva, o ktorých súd strany sporu nepoučuje. Označenie správneho štátneho orgánu však nie je otázkou vecnej pasívnej legitímácie štátu v spore, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Existencia, či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávneho stavu, nemá žiadnu súvislosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na strane žalovaného. Štát je ako strana sporu označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán štátu, ktorý bude za štát konať. V prípade, ak žalobca síce označí štátny orgán, ktorý má za štát konať, ale uplatnený nárok do jeho pôsobnosti nepatrí, nejde o nedostatok podmienky konania či vecnej pasívnej legitímácie. Aby sa mohol nárok na náhradu škody na súde úspešne uplatniť, je ho potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom republiky, ktorým je podľa § 9 ods. 1 písm. b) zák. č. 58/1969 Zb. ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Bolo nesporné, že činnosť VÚSZ Bratislava je odvetvím štátnej správy, ktoré patrí do pôsobnosti Ministerstva obrany SR. Dňa 22.02.2011 žalobca podal na Ministerstve obrany SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Odvolací súd preto uzavrel, že žalobca v konaní správne označil ústredný orgán republiky, ktorý má Slovenskú republiku v predmetnom spore zastupovať.

9. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol (napadnutým rozsudkom). Vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že štátú zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone moci je v podmienkach Slovenskej republiky upravený v osobitnom právnom predpise - v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti spôsobenú pri výkone verejnej moci (resp. Zák.č.58/1969 Zb.). Z koncepcie zákona okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Jedná sa o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť bez ohľadu za zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, § 2, § 3, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, § 74 ods. 1, 2 zák. č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, § 21 ods. 1, 3, 4 zák. č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 81 ods. 3 písm. b), § 84 ods. 8, § 105 ods. 8, § 141 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd konal na strane žalovanej so Slovenskou republikou v zast. Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia podľa § 74 ods. 1 zák. č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, ktorým sa zriaďuje Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia ako rozpočtová organizácia na výkon sociálneho zabezpečenia vojakov; zriaďovateľskú funkciu k nemu vykonáva ministerstvo obrany. Poverený zástupca Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia so žalobou nesúhlasil, pretože neboli

splnené zákonné predpoklady a to, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť. Žalobca však pred súdom sám uviedol, že túto možnosť nevyužil. Rozhodnutie č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo dňa 14.01.2003 nebolo zrušené na základe opravného prostriedku, ale v zmysle § 105 ods. 8 zák. č. 328/2002 Z. z. a tak neboli splnené predpoklady na náhradu škody. Zároveň mal za to, že nebolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že prípadný opravný prostriedok voči predmetným rozhodnutiam zo dňa 14.01.2003 má odkladný účinok, čo mohlo nepriaznivo ovplyvniť jeho životnú úroveň a životnú úroveň jeho rodiny, pretože aj v prípade podania opravného prostriedku voči rozhodnutiam zo dňa 14.01.2003 by žalobcovi bol vyplácaný dôchodok v priznanej výške ako bolo uvedené v rozhodnutí.

10. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca po jeho odchode do výsluhového dôchodku na základe personálneho rozkazu vedúceho služobného úradu MO SR č. 40 zo dňa 25.09.2002 bol dňom 31.12.2002 prepustený zo služobného pomeru. Rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003 mu bol priznaný výsluhový dôchodok vo výške 19.835 Sk/658,40 Eur a rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14.01.2003 mu bolo priznané odchodné vo výške 537.872 Sk/17.854,07 Eur. Súd mal v ďalšom zo zhodných tvrdení strán sporu preukázané, že žalobca ako osoba oprávnená podľa § 2 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, nevyužil možnosť podať proti týmto nezákonným rozhodnutiam odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť v zmysle § 3 zákona zák. č. 58/1969 Zb., ako zákonný predpoklad domáhať sa náhrady škody. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 13C 187/2005 o náhradu škody, takýmto konaním nemohlo byť, nakoľko predmetom tohto konania bolo vyplatenie služobného príjmu v zmysle zákona č. 380/1997 Z. z. o peňažných náležitostiach vojakov a nie konanie, ktorým by boli rozhodnutia č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo dňa 14.01.2003 a č. 5101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo dňa 14.01.2003, ktoré vydal Vojenský útvar sociálneho zabezpečenia Bratislava, súdom zrušené. Žalobca tak nespĺnil zákonný predpoklad úspešne sa domáhať náhrady škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Skutočnosť, že rozhodnutím č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ z 5.10.2010 v spojení s rozhodnutím žalovaného o odvolaní č. KaVSÚ-6-12-2/2011 zo dňa 07.02.2011 takýmto rozhodnutím nie je, pretože toto rozhodnutie bolo vydané v zmysle ustanovenia § 105 ods. 8 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého výplata dávky nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia sa zastaví, uvoľní alebo sa dávka vypláca v nižšej sume alebo vo vyššej sume odo dňa zmeny skutočností rozhodujúcich na vznik nároku na dávku alebo nároku na ich výplatu. Z uvedeného vyplýva, že pre úspešnosť v spore o náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. musí dôjsť k zrušeniu rozhodnutia iným orgánom, nestačí ani prípadná autoremedúra.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu musia byť splnené súčasne tri podmienky, a to existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Nezákonné rozhodnutie je akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom štátu a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené. Rozhodnutie č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ z 5.10.2010 v spojení s rozhodnutím žalovanej o odvolaní č. KaVSÚ-6-12-2/2011 zo dňa 07.02.2011 však takýmto rozhodnutím nie je, pretože rozhodnutia zo dňa 14.01.2003 ako nezákonné nezrušila, ale o priznaní výsluhového dôchodku orgán štátu rozhodoval v zmysle § 105 ods. 8 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na základe žiadosti žalobcu zo dňa 14.04.2010. Žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ani nepredložil súdu žiadne právoplatné rozhodnutie, ktorým malo byť údajné nezákonné rozhodnutie zrušené. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že sa v jeho prípade jedná o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle § 3 zák. č. 58/1969 Zb., pretože žalovaná vyvrátila ako nepravdivé jeho tvrdenia, že prípadný opravný prostriedok voči predmetným rozhodnutiam zo dňa 14.01.2003 má odkladný účinok, čo mohlo nepriaznivo ovplyvniť jeho životnú úroveň a životnú úroveň jeho rodiny, pretože aj v prípade podania opravného prostriedku voči rozhodnutiam zo dňa 14.01.2003 by žalobcovi bol vyplácaný dôchodok v priznanej výške ako bolo uvedené v pôvodnom rozhodnutí v zmysle § 84 ods. 8 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení

policařtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z týchto dôvodov súd prvej inštalencie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Namietal nesprávne doručenie rozsudku, kedy Mgr. Daniela Vidová bola ním splnomocnená len na jeho zastupovanie na nariadených pojednávaniach a preto mal súd doručovať rozsudok priamo žalobcovi. K dnešnému dňu mu rozsudok doručený nebol, čím boli porušené jeho procesné práva. V ďalšom namietal, že súd vo výroku napadnutého rozsudku ako žalovaného označil „...v zastúpení Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia...“. V žalobe žalobca ako žalovanú označil Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom obrany SR, pričom i odvolací súd v minulosti konštaloval, že „žalobca správne označil za žalovanú v predmetnom konaní Slovenskú republiku. Je nesporné, že činnosť VÚSZ Bratislava je odvetvím štátnej správy, ktoré patrí do pôsobnosti Ministerstva obrany SR“. O zmene, resp. pristúpení a intervencii na strane žalovanej nebolo rozhodnuté spôsobom ustanoveným CSP. V ďalšom namietal, že napadnutý rozsudok nie je sudkyňou JUDr. Tatianou Buchvaldovou, ani iným povereným sudcom, podpísaný. Napokon súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy jeho žiadosť o posudzovanie jeho prípadu, ako prípadu hodného osobitného zreteľa a zároveň neakceptoval, že dňa 11.10.2002 podal sťažnosť, v ktorej poukazyval na neakceptovanie zákona č. 380/1997 Z. z. o peňažných náležitostiach vojakov pri výplate jeho služobného príjmu v dobe personálnej zálohy a upozornil, že stanovisko Úradu generálneho právneho zástupcu Ministerstva obrany SR č. 1596/2002 je v rozpore s príslušnými ustanoveniami uvedeného zákona. Zároveň neakceptoval, že aj v prípade, ak by bol využil opravný prostriedok proti rozhodnutiu č. 65101007122306/2-VÚSZ/D02 zo dňa 14.1.2003, odvolací orgán by takéto odvolanie zamietol, nakoľko v čase vydania uvedeného rozhodnutia bolo toto „zákonné“ a nebol preto daný dôvod na podanie odvolania a bolo by zbytočným.

13. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že sú rozhodol po vecnej stránke správne, pretože v konaní nebolo preukázané, že by či už Ministerstvo obrany SR alebo VÚSZ nesprávne úradne postupovali alebo vydali nezákonné rozhodnutie, ktoré by bolo zrušené. Navyše žalobca nepreukázal, že by v danej veci (pokiaľ išlo o využitie opravného prostriedku proti „nezákonnému“ rozhodnutiu) išlo o prípad osobitného zreteľa.

14. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštalencie, ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.04.2021. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, upovedomené zákonným spôsobom.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza:

16. Žalobca v odvolaní namietal, že mu nebol riadne doručený rozsudok súdu prvej inštalencie, keď tento súd doručoval iba jeho splnomocnenej zástupkyňi, ktorá však bola ním splnomocnená len na zastupovanie na jednotlivých pojednávaniach. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca skutočne splnomocnil Mgr. Danielu Vidovú len na jeho zastupovanie na nariadených pojednávaniach, a teda v danom prípade išlo o zastupovanie na základe písomného plnomocenstva len na určité úkony (§ 92 ods. 1 C.s.p.). Súd prvej inštalencie bol preto povinný napadnutý rozsudok doručovať priamo žalobcovi. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštalencie pôvodne doručoval rozsudok len Mgr. Daniele Vidovej, následne však rozsudok doručoval i samotnému žalobcovi (a to jednak na adresu Kafendova 10, odkiaľ sa zásielka dňa 19.12.2016 vrátila s poznámkou „adresát neznámy“ a jednak na adresu Svätoplukova 20A, Nitra, kde žalobca rozsudok dňa 16.03.2017 osobne prevzal). Týmto súd prvej inštalencie svoje pôvodné pochybenie (keď rozsudok doručoval len Mgr. Vidovej) napravil, a preto už odvolacia námietka žalobcu, že mu súd nedoručil rozsudok, dôvodnou nebola.

17. V ďalšom žalobca namietal, že jemu doručený rozsudok nebol podpísaný konajúcou sudkyňou JUDr. Tatianou Buchvaldovou. K tomuto odvolací súd uvádza, že podľa § 61 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. (Spravovací a kancelársky poriadok) účinného v čase vyhlásenia rozsudku, ak predpisy o konaní

pred súdmi neustanovujú inak, prvopis rozhodnutia súdu vlastnoručne podpisuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal. V rovnopise rozhodnutia súdu sa na konci po pravej strane pripojí meno, priezvisko a funkcia toho, kto podľa ods. 1 podpísal prvopis, spravidla vyznačený použitím výpočtovej techniky. Na konci po ľavej strane sa pripojí doložka „Za správnosť vyhotovenia“ spolu s menom a priezviskom asistenta spravidla vyznačená použitím výpočtovej techniky. Doložku podpíše vlastnoručne asistent, ktorý rovnopis vyhotovil. Ak o to účastník konania na účely vyššieho overenia požiada, sudca alebo súdny úradník, ktorý podpísal prvopis rozhodnutia vo veci samej podľa odseku 1, mu bez zbytočného odkladu vlastnoručne podpíše predložený rovnopis tohto rozhodnutia. Podľa § 58 ods. 3 cit. vyhlášky, rovnopisy rozsudku sa vyhotovujú v takom počte, aby mohli byť doručené všetkým osobám, ktorým sa podľa predpisov o konaní pred súdom doručujú. Ďalej sa vyhotoví aj potrebný počet rovnopisov na účely konania o opravných prostriedkoch a ak tak ustanovuje táto vyhláška, vyhotoví sa potrebný počet rovnopisov aj na účely úschovy súdneho spisu.

Z citovaných ustanovení je potom zrejmé, že rozsudok vo veci samej sa síce doručuje stranám sporu do vlastných rúk, avšak v podobe rovnopisu (nie prvopisu) (§ 58 ods. 3 vyhlášky) tohto rozhodnutia s doložkou „Za správnosť vyhotovenia“ spolu s uvedením mena a priezviska asistenta, vlastnoručne podpísanou týmto asistentom, ktorý rovnopis vyhotovil. Iba prvopis rozhodnutia súdu vlastnoručne podpisuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal, avšak tento sa stranám sporu nedoručuje. Ako už bolo uvedené, stranám sporu sa doručuje iba rovnopis (nie prvopis) rozhodnutia s vyznačenou doložkou „Za správnosť vyhotovenia“ vlastnoručne podpísanou asistentom, ktorý rovnopis vyhotovil. V danej veci bol potom správne stranám sporu doručovaný rovnopis napadnutého rozsudku, ktorý sudca, ktorý ho vydal, vlastnoručne nepodpisuje, ale sa v ňom uvádza iba meno, priezvisko a funkcia sudcu, a to použitím výpočtovej techniky (ďalej sa v ňom uvádza vyššie uvedená doložka podpísaná asistentom). Rozsudok súdu prvej inštancie doručovaný žalobcovi tak spĺňal všetky náležitosti jeho rovnopisu, a teda ani táto odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná. Z obsahu spisu zároveň nevyplýva, že by žalobca požiadal konajúcu sudkyňu o jej vlastnoručné podpísanie rovnopisu rozsudku pre účely uvedené v § 61 ods. 3 cit. vyhlášky.

18. K odvolacej námietke žalobcu, že súd nerozhodol o zmene, resp. pristúpení a intervencii na strane žalovanej (t. j. nerozhodol o zmene orgánu, zastupujúceho v konaní Slovenskú republiku) spôsobom ustanoveným C.s.p., odvolací súd uvádza, že v danej veci nenastala v konaní taká právna skutočnosť, s ktorou by sa spájal prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná a preto súd nebol povinný samostatne rozhodnúť o zmene subjektu na strane žalovanej. Podľa § 80 ods. 1 C.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. Podľa § 80 ods. 2 C.s.p. súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované. V danej veci na strane žalovanej od počiatku vystupovala Slovenská republika, ktorá bola nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v spore (t. j. hmotnoprávnej povinnosti nahradiť žalobcovi vzniknutú škodu). Ministerstvo obrany SR, resp. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia v konaní vystupoval len ako orgán konajúci v mene štátu. Na to, aby súd mohol rozhodnúť o zmene subjektu na strane žalovanej, muselo by počas konania dôjsť k prevodu alebo prechodu tejto povinnosti žalovanej na iný subjekt (k čomu nedošlo). Samotná zmena orgánu oprávneného konať v mene štátu takýmto prevodom alebo prechodom hmotnoprávnej povinnosti nie je. Aj pri zmene orgánu konajúceho za štát zostáva naďalej nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorej sa koná (t. j. povinnosti nahradiť škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom) štát - Slovenská republika. K prevodu alebo prechodu tejto povinnosti počas konania na iný subjekt teda nedošlo. Preto nebolo potrebné, aby súd vo veci postupoval podľa § 80 C.s.p. a samostatným uznesením rozhodol o zmene subjektu na strane žalovanej, keďže iba samotná zmena v označení orgánu konajúceho za štát, neznamená, že povinnosť štátu nahradiť škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, príp. nesprávnym úradným postupom bola prevedená alebo prešla na iný subjekt (odlišný od Slovenskej republiky). Riadne označenie štátu ako žalovanej sporovú stranu je náležitou súčasťou riadneho návrhu, bez ktorého nemožno v konaní pokračovať. Štát je ako strana sporu označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý má v mene štátu konať, s uvedením jeho názvu a sídla. Pokiaľ nie je žalovaný takto riadne označený, ide len o vadu žaloby, ktorú je potrebné odstraňovať postupom podľa § 129 C.s.p. Podľa § 61 C. s. p. procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak ten, komu ju zákon priznáva. Podľa § 73 C. s. p.

na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát. V zmysle § 131 C. s. p. žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva. V zmysle § 135 ods. 1 C. s. p. ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.

19. Právna úprava vystupovania štátu ako právnickej osoby sui generis v hmotnoprávných vzťahoch pri uplatňovaní (bránení) nárokov v súdnych konaniach, musí nutne reflektovať to, že štát má i medzi právnickými osobami jedinečné postavenie. Okrem iného v prípade štátu nie je celkom jednoznačne identifikovateľný ten, kto by v konkrétnej veci mal za štát vystupovať. Kým u iných právnických osôb toto obvykle nečiní zásadné obtiaže, u štátu i s prihliadnutím k princípu delby mocí v ňom, nie je celkom zrejmé, komu by postavenie jeho štatutárneho zástupcu malo prislúchať. Úprava procesného práva na túto osobitosť reaguje jednak v ustanovení § 73 C. s. p., v ktorom odkazuje, že na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát, ktorým je aj zákon č. 58/1969 Zb. resp. zákon č. 514/2003 Z. z. Zároveň, ak je stranou sporu štát, ako obligatórnu náležitosť žaloby ustanovuje (okrem označenia štátu) označenie názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Neoznačenie takéhoto orgánu alebo jeho nesprávne označenie sa tak dostáva do režimu odstrániteľných väd žaloby, ktorý postup upravuje § 129 C. s. p. Zodpovednosť za to, aby v prípade, že stranou sporu je štát, bol v žalobe správne označený štátny orgán alebo právnická osoba konajúca za štát, má preto jednoznačne súd.

20. K otázke označenia orgánu, ktorý koná za štát a procesného postupu a jeho následkov v prípade, že nedošlo v žalobe k jeho riadnemu označeniu sa už Najvyšší súd SR vyjadril napr. v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 149/2011, v ktorom uviedol, že ak by bola v žalobe ako strana sporu Slovenská republika označená viackrát, teda ako žalovaná 1/, žalovaná 2/, žalovaná 3/, nebolo by takéto označenie správne. Išlo by o vadu žaloby, na odstránenie ktorej (a obvykle aj na odstránenie s tým spojenej vady petitu žaloby) je súd povinný vyzvať žalujúcu stranu. Štát ako ten istý subjekt môže mať procesné postavenie žalovaného len jedenkrát; nemôže v konaní tvoriť sám so sebou spoločenstvo účastníkov, resp. z hľadiska hmotného práva napríklad dlžnícku solidaritu (pozri tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 9/2016).

21. Okrem toho vyslovil názor, že ak uplatnený nárok proti štátu môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a spadať tak do pôsobnosti rôznych orgánov štátu, alebo ak uplatnené nároky sa týkajú pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, nič nebráni, aby v konaní proti štátu ako jedinému žalovanému vystupovali ako subjekty konajúce za štát (v jeho mene) všetky tie štátne orgány (prípadne aj právnická osoba oprávnená podľa osobitného predpisu), do pôsobnosti ktorých vec patrí, pričom každý z nich bude konať v mene štátu ohľadne toho nároku, ktorý sa týka jeho pôsobnosti.

22. Ďalej uviedol, že označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitímácia je stav, ktorý znamená že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O. s. p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O. s. p. V prípade, že žalovaná strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom.

23. Podľa odvolacieho súdu sú názory vyslovené v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu naďalej aj po prijatí Civilného sporového poriadku aktuálne, odvolací súd sa s nimi stotožňuje, nemá žiaden dôvod ich meniť. Názor vyslovený v predchádzajúcom bode platí o to viac, že Civilný sporový poriadok výslovne v ustanovení § 135 ods. 1 C. s. p. ako obligatórnu náležitosť žaloby ustanovuje práve označenie názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Ak preto fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa domáha na súde náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho

nesprávnym úradným postupom, označí v žalobe ako žalovaného štát (t. j. Slovenskú republiku), ale uvedie názov štátneho orgánu, do ktorého pôsobnosti uplatnený nárok nepatrí (prípadne neuvedie ďalší taký orgán), je vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 58/1969 Zb. resp. zákonom č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne označenie orgánu, ktorý má v mene štátu konať, v žalobe - pri správnom označení štátu ako žalovaného - nemôže byť na ujmu žalobcovi a nemôže viesť k zamietnutiu žaloby. Ak potom mal súd prvej inštancie za to, že v danej veci orgánom oprávneným konať za štát (resp. právnickou osobou oprávnenou podľa osobitného predpisu konať za štát) bol Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, bolo vecou konajúceho súdu, že si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 58/1969 Zb.. Týmto však nedošlo k prevodu príp. prechodu hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní išlo (povinnosti nahradiť škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom), na iný subjekt (odlišný od Slovenskej republiky) a preto nebolo potrebné vydávať samostatné uznesenie o takejto zmene v označení orgánu konajúceho za štát, ktorý ako jediný bol potom v spore nositeľom hmotnoprávnej povinnosti - pasívne vecne legitimovaným subjektom. Z týchto dôvodov nebola dôvodná ani táto odvolacia námietka.

24. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že žalobcom označené rozhodnutia neboli zrušené nadradeným orgánom pre nezákonnosť, keďže žalobca nevyčerpal dostupné opravné prostriedky proti nim (a teda nešlo o nezákonné rozhodnutia v zmysle § 3, § 4 zákona č. 58/1969 Zb.) s tým, že v danom prípade nenastal ani dôvod hodný osobitný zreteľa pre ich nevyužitie, majúc súčasne na zreteli, že samotné tvrdenie žalobcu, že odvolací orgán by „aj tak“ jeho prípadné odvolanie zamietol, takýto dôvod hodný osobitného zreteľa nepreukazuje.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v podanej žalobe za nesprávny úradný postup žalovanej označil skutočnosť, že Ministerstvo obrany SR jeho sťažnosť z 11.10.2002, ktorou žiadal o zvýšenie funkčného platu a hodnostného príplatku a zároveň žiadal v tomto smere o vydanie rozhodnutia, vyhodnotil ako neopodstatnenú. Následne mu nesprávnym úradným postupom nebol zvýšený služobný plat v roku 2002, ktorý bol zároveň podkladom pre výpočet jeho výsluhového dôchodku a odchodného. V súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom žalovaná vydala rozhodnutia VÚSZ č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003 a č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003. Nenáležitou aplikáciou ustanovení zákona č. 380/1997 Z. z. a nesprávnym vykonaním úkonov bol v rozpore so zákonom č. 380/1997 Z. z. chybné zistený priemer súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov, ktoré tvoria základ pre výpočet výšky výsluhového dôchodku podľa § 39 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. Rovnako chybné bol následne nesprávne určený základ pre výpočet výšky odchodného podľa § 33 ods. 2 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. Preto rozhodnutia VÚSZ č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003 a č. 65101007122306/3-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003 možno podľa žalobcu označiť za nezákonné. Skutočnosť, že tieto rozhodnutia boli nezákonné zväžil aj samotný orgán, ktorý ich vydal, nakoľko rozhodnutím VÚSZ č. VÚSZ-65101007122306/9-OVZ z 5.10.2010 bolo rozhodnutie 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003 zrušené. Riadny opravný prostriedok proti týmto nezákonným rozhodnutiam však žalobca nevyužil (nepodal), nakoľko predpokladal, že takéto odvolanie by bolo aj tak zamietnuté.

26. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že žalobca namietal nesprávny úradný postup a s tým spojené vydanie nezákonných rozhodnutí, ktoré v konečnom dôsledku viedli k nesprávne určenej výške jeho výsluhového dôchodku a odchodného, nakoľko vychádzali z chybné zisteného priemeru súhrnu mesačných služobných príjmov a osobitných príplatkov, ktoré tvorili základ pre výpočet výšky výsluhového dôchodku podľa § 39 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. a rovnako chybné bol následne nesprávne určený aj základ pre výpočet výšky odchodného podľa § 33 ods. 2 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z..

27. Žalobca zastáva názor, že mu v dôsledku postupu žalovanej - nesprávneho výpočtu výšky výsluhového dôchodku a odchodného - vznikol nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. (vzhľadom na čas vzniku žalobcom tvrdenej škody, bolo potrebné daný spor v zmysle § 27 ods. 2 (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. júla 2004) zákona č. 514/2003 Z. z., posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb.). Tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ

nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli (§ 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/19690701.html>> nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.).

28. Pod nezákonným rozhodnutím možno rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, prípadne so záväzkami, ktoré vyplývajú z medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. V prípade nezákonného rozhodnutia spôsobeného nesprávnym úradným postupom nie je možné domáhať sa náhrady škody za nezákonné rozhodnutie a zároveň náhrady škody za nesprávny úradný postup, nakoľko nezákonné rozhodnutie v sebe subsumuje aj nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého je rozhodnutie nesprávne (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu Bratislava z 04.12.2014, sp. zn. 3Co 329/2011). Preto súd správne posudzoval nárok žalobcu na náhradu škody len vo vzťahu k nim označeným nezákonným rozhodnutiam (keďže tieto v sebe už subsumovali aj nesprávny úradný postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, resp. tento završovali).

29. Nezákonné rozhodnutie nenachádza v zákone č. 58/1969 Zb. svoju legálnu definíciu. Možno však poukázať napr. na ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku, ktorým je legálne zadefinované rozhodnutie orgánu verejnej správy ako „správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.“ V rovine zákona č. 58/1969 Zb. je preto rozhodnutie synonymom individuálneho právneho aktu, teda aktu individuálnej povahy, ktorým oprávnený orgán verejnej moci autoritatívne usporadúva alebo kreuje právny vzťah medzi subjektmi daného konania (prípadne deklaruje práva a povinnosti medzi týmito subjektmi). O nezákonnom rozhodnutí hovoríme následne vtedy, ak je takýto individuálny právny akt rozporný s právnym poriadkom - objektívnym právom. Nezákonné rozhodnutie môže byť deklaratórnej alebo konštitutívnej povahy, a tiež rozhodnutím procesným alebo rozhodnutím vo veci samej. Princíp zákonnosti ako elementárne východisko rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy potvrdzuje aj § 46 Správneho poriadku. Porušovanie zákonnosti a následný výskyt arbitrárneho konania možno jednoznačne označiť za spoločensky nežiaduci a škodlivý jav. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku (dospelého subjektívneho práva) na náhradu takto spôsobenej škody je právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, a v tomto konaní došlo k vyčerpaniu riadneho opravného prostriedku (t. j. účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť) ustanovenom v osobitnom právnom predpise (§ 3, § 4 zákona č. 58/1969 Zb.). Z hľadiska existujúceho rozhodnutia teda musí byť splnená podmienka, že tento individuálny právny akt sa stal právoplatným, t. j. záväzným a relatívne nezmeniteľným. Právoplatnosť rozhodnutia je podmienkou toho, že vyvolá regulačné účinky v oblasti spoločenských vzťahov. Z hľadiska zrušenia tohto právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom je nutné dodať, že súd rozhodujúci o uplatnenom nároku poškodeným je týmto rozhodnutím príslušného orgánu viazaný. Pri splnení kritéria vyčerpania riadneho opravného prostriedku ustanoveného osobitným právnym predpisom (odvolania, rozkladu, námietky, odporu alebo sťažnosti) ustanovil zákonodarcu výnimku. Výnimku ustanovuje § 3 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorej sa splnenie tejto podmienky nevyžaduje, pokiaľ ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Ide o príklad prieniku morálky do práva, keď sa poskytnutou možnosťou úvahy orgánu aplikácie práva vytvára pre tento orgán priestor na vyhnutie sa formalistickému a drakonicky prísnemu postupu v právno-aplikačnom procese. Zväčša sa zohľadňujú osobné, zdravotné, rodinné, pracovné alebo iné obdobné pomery poškodeného. Príkladom možno poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2009, sp. zn. 6 Obo 33/2009, ktorého predmetom bol prieskum rozhodnutia o poriadkovej pokute uloženej správcovi konkurznej podstaty za nepredloženie správy o súčasnom stave konkurzného konania ani na opakovanú výzvu súdu. Hoci ide o potvrdzujúce rozhodnutie, v samom závere poskytol Najvyšší súd SR všeobecnému súdu nižšieho stupňa vódzku k naplneniu kritérií etickej spravodlivosti v danom prípade, keď uvádza: „Najvyšší súd ešte dopĺňa, že poriadkovú pokutu môže súd prvého stupňa dodatočne aj po skončení konania odpustiť (...) ak nastali dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom

úmrtie rodičov správcu konkurznej podstaty v rozhodnom období je dôvodom hodným osobitného zreteľa.“ Per analogiam možno konštatovať, že prípady hodné osobitného zreteľa sú také prípady, ktoré znemožnili poškodenému vykonanie svojho práva podať voči rozhodnutiu opravný prostriedok a vzhľadom na povahu tejto preukázanej skutočnosti by sa zotrvanie pri princípe vigilanti bus iura scripta sunt javilo ako nespravodlivé, neprimerané alebo nehumánne. Tieto prípady hodné osobitného zreteľa sa môžu vyskytnúť aj na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal. Vo všeobecnosti teda možno ustáliť, že by „malo ísť o prípady, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie. Malo by ísť o okolnosti na strane účastníka (náhla nevyhnutná hospitalizácia v zdravotníckom zariadení, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti a pod.) alebo na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal (nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku, diskriminácia a pod.)“ - k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 171/2009. Medzi skutočnosťami na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal je potrebné zaradiť aj diskriminačné správanie sa orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal, voči účastníkovi pri ktorom sa s touto osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Zákonodarcia tým chcel umožniť v prípadoch hodných osobitného zreteľa umožniť uplatňovanie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (pri splnení ostatných zákonných predpokladov) aj takým poškodeným, ktorí podmienku podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu nespĺnili.

30. Odvolací súd bol potom zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, pre ktorý by sa splnenie podmienky vyčerpania riadneho opravného prostriedku (odvolania, rozkladu, námietky, odporu alebo sťažnosti) proti nezákonnému rozhodnutiu nevyžadovalo. Takýmto dôvodom nie je potom iba samotné tvrdenie žalobcu, že „aj tak“ by bol takýto opravný prostriedok (v danom prípade odvolanie) odvolacím orgánom zamietnutý (išlo iba o subjektívny názor žalobcu na prípadný výsledok odvolacieho konania). Takouto skutočnosťou nie je ani prípadný odkladný účinok podaného odvolania proti nezákonnému rozhodnutiu, keďže ide o zákonný účinok (vlastnosť) tohto opravného prostriedku. Ak by mal byť dôvod hodný osobitného zreteľa takto vykladaný, tak v podstate v každom prípade odkladného účinku odvolania príp. iného opravného prostriedku, by sa mohol poškodený domáhať aplikácie § 3 zákona č. 58/1969 Zb., resp. by jeho nevyužitie (či už vedomé alebo nevedomé) „ospravedlňoval“ jeho odkladným účinkom. Inak povedané, sudy by potom museli za dôvod hodný osobitného zreteľa považovať každý prípad nepodania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, ktorý by mal odkladný účinok.

31. Nad rámec vyššie uvedeného odvolací súd zároveň dodáva, že rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia č. VÚSZ - 65101007122306/9-OVZ z 5. 10.2010 bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok od 1.1.2003 v novej výške 686,76 eur mesačne s výplatom od 14.4.2007 vo výške 924,29 eur (pričom týmto rozhodnutím súčasne došlo k zániku pôvodného rozhodnutia o výsluhovom dôchodku č. VÚSZ č. 65101007122306/2-VÚSZ/DO2 zo 14.1.2003 - žalobcom označeného nezákonného rozhodnutia, a jeho nahradeniu týmto „novým“ rozhodnutím), a preto ak mal žalobca za to, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia opätovne nesprávne (aj týmto novým rozhodnutím) rozhodol, keď mu „nepriznal rozdiel v súčtoch doteraz vyplatených výsluhových dôchodkov a novo vypočítaných výsluhových dôchodkov za obdobie 1. 1. 2003 až 14.4.2007 ako aj rozdiel medzi vyplateným a novo vypočítaným odchodným“, mohol proti tomuto novému rozhodnutiu podať odvolanie (čo žalobca aj urobil podaním z 20.10.2010). Jeho odvolanie však odvolací orgán (Ministerstvo obrany SR) zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Zároveň však žalobcu poučil o možnosti podrobiť toto rozhodnutie odvolacieho orgánu súdneho prieskumu. Žalobca sa teda mohol (ak mal za to, že i toto nové rozhodnutie o výsluhovom dôchodku v spojení s rozhodnutím odvolacieho orgánu je nezákonné rozhodnutie) domáhať v rámci tzv. správneho súdnictva (podľa § 247 a nasl. O.s.p.) zrušenia tohto rozhodnutia (čo už však neurobil). Ak by bol v takomto súdnom prieskume úspešný, a došlo by k zrušeniu právoplatného rozhodnutia Ministerstva obrany SR (rozhodnutia zo 7.2.2011 č. KaVSÚ-6-12-2/2011) v rámci tzv. správneho súdnictva, bola by splnená podmienka nezákonnosti takéhoto rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. s možnosťou podľa cit. zákona domáhať sa náhrady škody takýmto rozhodnutím žalobcovi spôsobenej.

Z odôvodnenia rozhodnutia Ministerstva obrany SR zo 7.2.2011 č. KaVSÚ-6-12-2/2011 zároveň vyplýva i to, že „doplatením služobného príjmu patriacemu žalobcovi za kalendárny rok 2002 v intenciách

právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 13C/187/2005-74 z 28. 8. 2008 nesporne došlo k zmene skutkového stavu majúceho dopad na výšku výsluhového dôchodku, ktorý by bol žalobcovi pôvodne od 1.1.2003 Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia priznaný, lebo došlo k zmene priemerného služobného príjmu zisteného podľa § 60 ods. 5 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. v príjmovom najlepšie ukončenom kalendárnom roku 2002. Odvolací orgán konštatuje, že za obdobie od 1.1.2003 do 13.4.2007, ak by nedošlo k pochybeniu zamestnávateľa - Ministerstva obrany SR, ktoré bolo ustálené citovaným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, žalobca by mal priznaný a mesačne vyplácaný výsluhový dôchodok vo vyššej sume, ako tomu bolo v skutočnosti, t. j. odvolací orgán je názoru, že žalobcovi vznikla škoda. Uspokojenie nároku na náhradu škody nie je predmetom odvolacieho konania vo veci priznaného výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z.. Odvolací orgán poukazuje na možnosť uplatnenia si nároku na náhradu škody v samostatnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“.

Žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 22.2.2011 potom uviedol, že „zákonom č. 447/2002 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2002 (počas trvania služobného pomeru) mu mal byť služobným orgánom zvýšený funkčný plat a hodnotný príplatok. Keďže služobný úrad nerozhodol o zvýšení služobného príjmu, písomnou sťažnosťou z 11.10.2002 žiadal o vydanie rozhodnutia o tomto zvýšení. Listom Ministerstva obrany SR z 31.10.2002 mu bolo oznámené, že nový platový výmer by bol nad rámec platnej právnej úpravy a preto bola jeho sťažnosť vyhodnotená ako neopodstatnená. Keďže ministerstvo mu v rozpore so zákonom nesprávnym úradným postupom v roku 2002 nezvýšilo a nevyplatilo časť služobného príjmu, podal na súd (Okresný súd Bratislava III) žalobu o zaplatenie 34.250 Sk. Súdy (prvoinštančný i odvolací) jeho žalobe vyhovelí pričom v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, že „žalovaný nezaplatil žalobcovi služobný príjem vo výške, v akej bol zo zákona povinný a preto mu súd priznal právo na zaplatenie sumy 20.250 Sk ako súčet rozdielu služobného príjmu, ktorý podľa zákona mal byť žalobcovi vyplatený za mesiace september, október, november a december vrátane ďalšieho služobného príjmu za 2. polrok (2002) na jednej strane a služobného príjmu, ktorý mu žalovaný vyplatil na strane druhej“. Nakoľko služobný príjem za rok 2002 bol podkladom pre výpočet jeho výsluhového dôchodku a odchodného, žiadosťou z 13.4.2010 požiadal Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia o výpočet a vystavenie nových rozhodnutí o výsluhovom dôchodku a odchodnom ako aj o vyplatenie rozdielu v súčtoch doteraz vyplatených výsluhových dôchodkov (odchodného) na jednej strane a novo vypočítaných výsluhových dôchodkov (odchodného) na strane druhej. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia rozhodnutím z 5.10.2010 mu priznal výsluhový dôchodok od 1.1.2003 vo výške 686,76 eur mesačne s výplatou od 14.4.2007 vo výške 924,29 eur mesačne. S týmto rozhodnutím sa žalobca nestotožňuje, pretože jeho žiadosť o prepočítanie a doplatenie výsluhového dôchodku a odchodného bola akceptovaná iba čiastočne. Odvolanie voči tomuto rozhodnutiu bolo odvolacím orgánom zamietnuté. Rozhodnutím mu teda nebolo priznané právo vyplatenia rozdielu v súčtoch doteraz vyplatených výsluhových dôchodkov a novo vypočítaných výsluhových dôchodkov za obdobie 1.1.2003 až 14.4.2007, ako aj rozdiel medzi vyplateným a novo vypočítaným odchodným. Podľa názoru odvolacieho orgánu, táto skutočnosť bola odôvodnená tým, že si nárok uplatnil neskoro, a to až žiadosťou z 13.4.2010, pričom v zmysle § 105 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z. mu zvýšená dávka patrí najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na jeho zvýšenie. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia však vôbec nezohľadnil skutočnosť, že svoj nárok na navýšenie výsluhovej dávky si nemohol uplatniť skôr, ako bolo právoplatne ukončené súdne konanie, na základe ktorého boli upravené jeho platové náležitosti v roku 2002 a tieto boli zároveň podkladom pre výpočet jeho dávok výsluhového zabezpečenia“.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd nemôže súhlasiť s názorom žalobcu, že si nemohol svoj nárok na navýšenie výsluhovej dávky uplatniť skôr, ako bolo právoplatne ukončené súdne konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava III (a teda ani podať proti ním označeným nezákonným rozhodnutiam zo 14.1.2003 odvolanie), keďže podľa neho až na základe tohto súdneho konania boli upravené jeho platové náležitosti v roku 2002, ktoré boli potom podkladom pre výpočet jeho dávok výsluhového zabezpečenia. Podľa odvolacieho súdu, práve naopak, žalobca mal využiť opravný prostriedok proti rozhodnutiam zo 14.1.2003 (odvolanie) a toto odôvodňovať práve tými istými skutočnosťami, ako odôvodňoval i žalobu podanú na Okresný súd Bratislava III, t. j. skutočnosťami, že pri výpočte výšky výsluhového dôchodku a odchodného bola za základ branná nesprávna výška jeho služobného príjmu za rok 2002. Ak by potom ani odvolací orgán jeho odvolaniu nevyhovel, mohol sa ďalej domáhať súdneho prieskumu právoplatného rozhodnutia odvolacieho orgánu v rámci správneho súdnictva (§ 84 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. účinného v rozhodnom čase). Žalobca teda mohol

rovnakú argumentáciu ako v žalobe (podanej ešte v roku 2005) použiť aj v odvolaní proti rozhodnutiam Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zo 14.1.2003. V samotnej žalobe z roku 2005 totiž sám uvádza, že nadobudnutím účinnosti zákona č. 447/2002 Z. z. mu mal byť služobným orgánom určený nový platový výmer, a teda jeho príjem (ktorý sa neskôr stal základom pre výpočet výsluhového dôchodku a odchodného) mal byť v roku 2002 vyšší. Je potrebné si uvedomiť, že predmetné súdne konanie (o zaplatenie 34.250 Sk) nebolo sporom určovacím (t. j. že by v ňom súd vo výroku svojho rozhodnutia určoval výšku služobného príjmu žalobcu), ale išlo o tzv. spor o plnenie - o doplatenie služobného príjmu za rok 2002. Takáto žaloba na plnenie mala potom deklaratórny charakter, teda súd v rozhodnutí iba deklaroval právo žalobcu, ktoré mu vzniklo v minulosti (v roku 2002). Súd teda nekonštituoval (svojím rozhodnutím nezaložil) nové právo žalobcu (novú výšku jeho služobného príjmu), ale len deklaroval, že žalobcovi bol vyplácaný príjem za rok 2002 v nesprávnej (nižšej) výške a preto žalovanému uložil povinnosť mu rozdiel doplatiť. Pravde preto nezodpovedá ani tvrdenie žalovanej, že „na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III dodatočne došlo k zmene pôvodného skutkového stavu vo veci priznania výsluhového dôchodku žalobcu, a to k zmene priemerného služobného príjmu zisteného podľa § 60 ods. 5 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku žalobcu, ktorým bol rok 2002“. Skutočnosť, že súd v danom konaní konštatoval, že žalovaná nezaplatila žalobcovi služobný príjem vo výške, v akej bola zo zákona povinná a preto mu priznal nárok na jeho doplatok, nepredstavuje zmenený skutkový stav vo veci priznania výsluhového dôchodku (teda zmenu priemerného služobného príjmu zisteného podľa § 60 ods. 5 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku žalobcu, ktorým bol rok 2002). Súd svojím rozhodnutím teda nezmenil ani samotnú výšku služobného platu žalobcu za rok 2002, ani výšku výsluhového dôchodku a odchodného, iba poukázal na to, že ich výšku nesprávne určila žalovaná (samotným právoplatným rozsudkom teda nemohlo dôjsť k zmene pôvodného skutkového stavu vo veci priznania výsluhového dôchodku žalobcu). Práve naopak, ak by žalobca tak ako pri podanej žalobe argumentoval nesprávnou výškou vyplácaného služobného príjmu za rok 2002, a teda i nesprávnou výškou základu pre následný výpočet výsluhového dôchodku a odchodného, aj v odvolaní proti rozhodnutiam zo 14.1.2003, príp. v rámci ich súdneho prieskumu v správnom súdnictve, mohol v tomto smere dosiahnuť potrebnú nápravu. Možno preto konštatovať, že žalobcovi nič nebránilo, aby podal proti ním označeným nezákonným rozhodnutiam žalovanej odvolanie, v ktorom by argumentoval (tak ako v podanej žalobe) tým, že výška jemu priznaného výsluhového dôchodku a odchodného nie je správna, nakoľko pri ich výpočte bol zohľadnený jeho príjem za rok 2002 v nesprávnej výške. Následne (ak by sa ani odvolací orgán s touto jeho argumentáciou nestotožnil), mohol sa nápravy domáhať v rámci tzv. súdneho prieskumu právoplatného rozhodnutia odvolacieho orgánu postupom podľa § 247 a nsl. O.s.p. (správne súdnictvo). Preto iba strohé tvrdenie žalobcu, že jeho odvolanie „by aj tak“ odvolací orgán zamietol a preto ho ani nepodal, v čom potom videl dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., neobstojí.

33. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

34. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalovanej, úspešnej v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).